

Sygn. akt II W 1027 /21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim w II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Maksymilian Zboina

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2022 r.

z urzędu w sprawie umorzenia postępowania **II W 1027 /21**

postanawia:

na podstawie art. 62 § 2 k.p.w. w zw. z art. art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. umorzyć postępowanie przeciwko **K. Ż.**, obwinionemu o czyn z art. 116 § 1a k.w. w zw. z § 25 ust 1 pkt 2a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem epidemii.

UZASADNIENIE

K. Ż. został obwiniony o to, że w dniu 17 kwietnia 2021 r. w D. w miejscu publicznym (na ul. (...)) naruszył obowiązek zakrywania ust i nosa, przy pomocy maseczki, czym nie zastosował się do obowiązku przestrzegania nakazów określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, tj. o czyn z art. 116 § 1a k.w. zw. z § 25 ust 1 pkt 2a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem epidemii.

Sąd uważa, że postawienie powyższego zarzutu oraz późniejsze skierowanie sprawy wraz z wnioskiem o ukaranie było nieuzasadnione. Czyn zarzucany obwinionemu miał zostać popełniony dnia 17 kwietnia 2021 r. W dacie tej obowiązywało w/w rozporządzenie. Następnie Rada Ministrów wydała kolejne rozporządzenie z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, które w okresie od 15 maja 2021 r. do 5 czerwca 2021 r. nie nakazywało już obowiązku zakrywania w przestrzeni publicznej ust i nosa (§ 25 ust 2 w zw. z ust 1 cytowanego rozporządzenia). Zgodnie z treścią art. 2 k.w. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Zaś jeżeli według nowej ustawy czyn objęty orzeczeniem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, ukaranie uważa się za niebyłe. W przedmiotowej sprawie oczywiście nie doszło do zmian ustawowych. Jednak wykładnia systemowa i celowościowa nakazuje, aby w takiej sytuacji, jak ta pojęcie „ustawy” odnosić do całego obowiązującego w danym czasie stanu prawnego, który dotyczy badanego czynu. W przypadku więc przepisów odsyłających ze zmianą ustawy mamy do czynienia także wówczas, gdy co prawda sam przepis przewidujący sankcję nie ulega zmianie, ale zmieniają się przepisy, do których on odsyłał, ponieważ oznacza to zmianę znamion czynu zabronionego (podobnie: wyrok SN z 4 lipca 2001 r., V KKN 346 /99, również P. K. w komentarzu do art. 2 k.w. opublikowany m.in. LEX). Oznacza to, że zachowanie sprawcy oceniane przez pryzmat kolejnych zmian w treści powołanego wyżej rozporządzenia, nie wykracza już przeciwko nakazowi określonymu w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Sądowi orzekającemu w niniejszej sprawie znane są, tak wyrok SO w Legnicy z dnia 30 września 2021 r., sygn. IV Ka 463 /21 (opublikowany np. LEX), jak i postanowienie SO w Siedlcach z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. II Kz 462 /21, w których to orzeczeniach podnoszone są argumenty, że w takim stanie faktycznym, jak w tej sprawie nie doszło do depenalizacji czynu. Z tymi orzeczeniami Sąd w niniejszym składzie nie może zgodzić się. Skoro bowiem znamiona czynu wykroczeniowego są wskazane w akcie prawnym rangi rozporządzenia, to uchylenie tegoż rozporządzenia eliminuje z opisu czynu ten fragment zawarty właśnie w nim. Skoro więc nie można odtworzyć wszystkich znamion, to niedopuszczalnym jest w takiej sytuacji uznanie, że czyn jest w dalszym ciągu zagrożony

karą. Forsowanie poglądów przeciwnych Sąd uważa za skrajnie niebezpieczne i godzące w konstytucyjną zasadę demokratycznego państwa prawnego. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że blankietowy charakter czynu powinien być absolutnym wyjątkiem, który nie może dotyczyć i naruszać fundamentalnych praw konstytucyjnych. Uznanie poglądu, jakoby uchylenie aktu rangi rozrządzenia (określającego znamiona czynu) nie powoduje jego depenalizacji, w sytuacji gdy dalej obowiązuje przepis sankcjonujący (ustawowy) mogłoby prowadzić do zachwiania istniejącego porządku prawnego i stanowić dla niego istotne niebezpieczeństwo. Albowiem można sobie wyobrazić, że w miejsce poszczególnych przepisów znajdujących się w ustawie np. w Kodeksie wykroczeń, w każdym z jego rozdziałów mógłby znaleźć się taki blankietowy przepis, a w takiej sytuacji tylko od swobodnej i niekontrolowanej woli organu władzy wykonawczej zależałoby, jakimi znamionami uzupełnić go w formie rozporządzenia. Argumenty te, tym bardziej utwierdzają Sąd w przekonaniu, że w przypadku takiego przepisu, jak w art. 116 § 1a k.w., uchylenie przepisu rozporządzenia, który precyzował znamiona czynu prowadzić musi do depenalizacji czynu.

Mając na względzie powyższe argumenty, stwierdzić należy iż uprzednie wszczęcie postępowania przeciwko **K. Ż.** było przedwczesne i Sąd postanowił jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia doręczyć oskarżycielowi publicznemu oraz obwinionemu z pouczeniem o prawie zaskarżenia.